12

Aventurile lui Morgan Piratul

NAUFRAGIUL LUI MORGAN

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 12

*****

NAUFRAGIUL LUI MORGAN[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LE NAUFRAGE DE MORGAN.

O luptă printre recifuri

— Toţi omenii la vele! Strângeţi-le repede! Desfăşuraţi pânza norocului! Apropiaţi-vă mai mult! Pregătiţi-vă de luptă!

Scurte şi tăioase, aceste ordine ieşeau de pe buzele unui tânăr chipeş, cu înfăţişare impunătoare, a cărui faţă severă indica un şef. Această persoană mândră şi războinică se afla pe pasarela unei corăbii pe care flutura un pavilion negru. Acesta era celebrul căpitan de piraţi Morgan, care urmărea un vas spaniol.

Cea pe care se găsea Morgan nu era corabia lui obişnuită, acea corabie care părea să i se supună cutezătorului său căpitan ca şi o fiinţă vie. Nu, Morgan comanda de această dată de la bordul altui vas din flotila sa, de pe *Fecioara Mărilor.* Poate că aceasta nu-şi merita întrutotul numele. Nu avea liniile fine, alungite sub formă de peşte, ca cea a navei favorite a lui Morgan. Însă era un velier bun, robust construit, şi în consecinţă, cât se poate potrivit pentru o luptă navală.

De mai multe ori până atunci, *Fecioara Mărilor* navigase singură şi făcuse capturi bogate. Dar Morgan aflase că oamenii echipajului său se dădeau adesea la cruzimi de nejustificat.

Mândrul căpitan nu voia ca meseria sa, ce se distingea prin neînfricare în atâtea acţiuni periculoase, să fie pătată de cea mai mică murdărie. Pe de altă parte, nu putea să încrimineze pe faţă pe cei care comandau nava, abaterile echipajului neajungând la cunoştinţa sa decât prin nişte rapoarte foarte confidenţiale. Hotărându-se repede, el s-a îndreptat personal la bordul acestei corăbii, fireşte în calitate de comandant superior, ca şi asupra tuturor celorlalte bastimente din flota sa. A făcut-o cu intenţia de a observa atent echipajul şi pe ofiţeri şi de a restabili la nevoie vechea disciplină de fier.

Îl însoţeau un mare număr de veterani de ai săi. Puţin după sosirea lui Morgan la bordul *Fecioarei Mărilor,* au fost observate mai multe corăbii spaniole navigând în convoi, şi printr-o manevră dibace, corsarii au reuşit să izoleze pe una dintre ele de mica flotă din care făcea parte.

Spaniolul fugea disperat. Făcea eforturi deznădăjduite ca să a scape de temutul său adversar. Această vânătoare a durat aproape toată ziua. S-a înaintat departe spre sud, într-o mare primejdioasă, unde îi aşteptau pretutindeni valuri ce se spărgeau cu furie de stâncile ce-şi scoteau capetele din apă.

Morgan a apucat portavocea. El a ajuns aproape de corabia spaniolă, care se străduia să manevreze în aşa fel, încât să-şi prezinte flancurile către adversarul său, pentru a-i trimite din plin salvele tunurilor.

— Predaţi-vă totuşi! le-a strigat Morgan cu voce de maimuţă urlătoare. Nu vă serveşte la nimic să-mi rezistaţi. Asta nu poate duce decât la o nefolositoare vărsare de sânge. Coborâţi pavilionul spaniol şi înălţaţi drapelul alb!

Însă spaniolii nu-l credeau pe Morgan. Ei vedeau în el un monstru nesătul de sânge şi inaccesibil oricărei mile, care nu li se adresa în acest fel decât pentru a-i face să se predea, ca apoi să-i masacreze cu mai multă uşurinţă.

Corabia spaniolă a virat şi a fost învăluită de fumul canonadei. Tunarii ei ocheau bine şi numeroase ghiulele nimereau coca *Fecioarei Mărilor.*

Însă corabia era, noi am mai spus-o, construită solid. În ciuda loviturilor primite din toate părţile, n-a redus câtuşi de puţin din viteză şi nici din semeţie în goana sa pe valuri. Morgan s-a întors spre comandant, aflat în picioare alături de el în picioare pe pasarelă. Acesta era un om între două vârste, cu faţa întunecată, cu un aer mândru, un emigrant italian numit Rinaldo, care făcea parte de multă vreme din echipajele celebrului flibustier şi întreprinsese altădată multe curse sub comanda tatălui lui Morgan. Rinaldo era un marinar abil, din nefericire prea înfumurat. În sine era gelos pe Morgan şi se credea mult mai experimentat decât tânărul şef, căruia nu ştia să-i aprecieze talentul.

Părerea lui Rinaldo era împărtăşită şi de pilotul *Fecioarei Mărilor,* un oarecare Castellan, care ca şi căpitanul său, se lăuda cu orice ocazie cu mari cunoştinţe navale.

— Vom intra în regiuni primejdioase, a spus Morgan întorcându-se spre Rinaldo. Aici se află cu siguranţă o mulţime de stânci submarine, şi deoarece marea este acum cam umflată, nu vom putea să distingem brizanţii destul de clar, după cum aş dori.

— Desigur, desigur, a răspuns vioi comandantul *Fecioarei Mărilor.* Se văd totuşi destul de bine. Am navigat adesea pe această mare pe timp de furtună. Pilotul conduce *Fecioara Mărilor* cu o mare îndemânare.

Morgan ştia locul mai demult de cât ei, dar nu avea timp să-şi explice vederile şi era prea mândru ca să discute asta cu Rinaldo.

— Cer să se pună bărcile pe mare, a spus scurt comandantul. Nu vom putea să-l prindem pe spaniol cu corabia. Este de temut că vom da peste vreo stâncă submarină. Ţine nava în vânt, în aşa fel încât să nu-şi prezinte flancul spre focul spaniol. Hei, ho! Marinari, bărcile pe mare şi acostaţi corabia spaniolă! Am nevoie de ea! Cu siguranţă că este bogat încărcată!

— Să ajungem mai aproape, căpitane Morgan, a replicat invidios Rinaldo. Lasă-ne s-o facem noi, eu şi Castellan! Vom aduce corăbiile bord la bord şi abordajul va fi uşor.

— Tocmai asta-i ceea ce nu vreau eu, a răspuns Morgan pe un ton poruncitor şi hotărât. Fă ceea ce ţi-am spus!

Rinaldo şi-a strâns buzele şi s-a îndepărtat mormăind printre dinţi ceea ce gândea, din care se puteau distinge cuvinte despre cea mai mare experienţă şi cunoştinţe aprofundate în manevrare… dar cărora Morgan nu le-a acordat nici o atenţie. De altminteri, ordinul şefului erau deja executat. Se coborâseră bărcile, în care se îngrămădea cea mai mare parte a echipajului. Vasul spaniol, obligat să-şi reia direcţia în vânt, nu putea să primească decât prin focuri de muschete pe asaltatori, care se apropiau cu puterea vâslelor.

Morgan conducea operaţia cu hotărârea şi siguranţa unui ochi obişnuit. S-a îndreptat spre cârma din spatele corăbiei spaniole. În partea aceea nu existau tunuri de care să se teamă. În câteva clipe bărcile au amarat şi s-au aruncat căngile, şi ca nişte pisici, corsarii s-au căţărat pentru asalt, ca întotdeauna cu Morgan în frunte, fără a se sinchisi de focul întreţinut cu care spaniolii îi înfruntau pe asaltatori.

În jurul lui Morgan cădea o adevărată grindină de gloanţe fluierătoare, dar norocul îi era credincios. Cu o agilitate de necrezut, el a sărit primul pe punea vasului inamic.

Spaniolii erau hotărâţi să se apere până la capăt şi desigur au şi făcut-o în timpul acestei îndelungate urmăriri îndârjite, pregătindu-se pentru a primi cu căldură pe piraţi. Ei aveau, între altele, ordin să ridice pe punte un şir de baricade, din spatele cărora luptau la adăpost. Morgan, pe care aceste obstacole nu făceau decât să-l îndârjească, i-a somat încă o dată, dar zadarnic, să se predea, şi striga la oamenii săi:

— Înainte!

Spaniolii se băteau cu energia disperării. Prima baricadă nu i-a oprit multă vreme pe piraţi şi s-a produs imediat o încăierare groaznică.

Spaniolii au trebuit să dea îndărăt, lăsând pe această parte a

punţii grămezi de cadavre. Ei s-au retras după cea de a doua baricadă, continuându-şi focul cu îndârjire.

Piraţii, care au văzut pe mulţi dintre ai lor căzând sub gloanţele duşmane, au fost cuprinşi de mânie în faţa acestei rezistenţe şi erau fără milă. Morgan ar fi vrut să găsească o ocazie de a pune capăt acestei lupte sălbatice, dar piraţii, în majoritate olandezi, nu lăsau nici un răgaz detestaţilor spanioli, pe care îi stăpânea o duşmănie asemănătoare. Cele două părţi, cu vechi resentimente, se dezlănţuiau cu turbare.

Totuşi, ieşirea din luptă nu era nesigură. Morgan şi oamenii săi au luat şi cea de a doua baricadă şi supravieţuitorii spanioli demonstrau mereu acelaşi dispreţ faţă de moarte, stabilindu-se în ultima lor retragere pe puntea teugei de la prova.

— Fiţi oameni cu judecată, le-a strigat Morgan cu o voce tunătoare. Toată rezistenţa este de-acum inutilă. Vreţi să pieriţi până la unul? Haide! Jos armele!

Trudă şi vorbe zadarnice! Spaniolii nu voiau nimic să audă, fiind hotărâţi mai degrabă să moară decât să cedeze.

În ciuda acestei încăpăţânări în luptă, victoria finală a lui Morgan era sigură. El se putea socoti de pe acum stăpânul corăbiei abordate. Dar, în acelaşi moment când se pregătea să forţeze ultimul refugiu a apărătorilor, a observat o manevră neprevăzută care-i punea, pe el şi însoţitorii săi, în situaţia cea mai de temut din întreaga viaţă.

Comandantul *Fecioarei Mărilor,* invidiosul Rinaldo, n-a vrut să rămână multă vreme spectator pasiv în luptă. Ardea de dorinţa să arate ceea ce putea să facă faimoasa lui experienţă. De acord cu pilotul Castellan, nu înceta să repete echipajului rămas pe corabie că Morgan este în pericol şi că, dacă nu i se acorda ajutor, o sfârşea prin a muri.

Pe scurt, Rinaldo şi Castellan s-au hotărât să nu ţină seama până la capăt de ordinele lui Morgan. În loc să-şi menţină corabia pe loc la distanţa stabilită, ei au pornit spre corabia adversă, cu intenţia de a o aborda din flanc.

Manevra n-a reuşit decât pe jumătate. *Fecioara Mărilor* a ajuns rapid lângă vasul spaniol. Dar curentul foarte puternic în acel loc a dejucat prevederile pilotului, care voind să conducă în aşa fel corabia sa, încât să o pună bord la bord cu cea spaniolă, a nimerit drept în pupa acesteia.

Chiar acolo unde erau amarate bărcile.

S-au auzit nişte trosnete, zgomote de strivire şi un urlet puternic. *Fecioara Mărilor,* executând un impuls neîndemânatic,

şi-a zdrobit şi pulverizat propriile sale bărci. Odată dezlănţuit, acest dezastru s-a întins până la castelul de la pupa, a distrus cârma şi în sfârşit s-a propagat în lungul corăbiei spaniole.

În acel moment, spuneam noi, Morgan se pregătea să treacă la asaltul ultimului loc de retragere a inamicului. El a văzut greşita manevră a corăbiei sale şi a auzit zburând în bucăţi ambarcaţiile sale. S-a întorc mânios ca să-l apostrofeze, deoarece urmărind să-şi evidenţieze meritele, comandantul *Fecioarei Mărilor* nu se supusese ordinelor sale. Deodată, vocea i-a fost înăbuşită de un nou şi sinistru trăsnet, urmat de un bubuit de tunet.

Fie că explodase accidental un baril de pulbere, fie că disperaţii de acolo îi dăduseră foc, la pupa corăbiei abordate a ţâşnit un fum alb şi în acelaşi timp o explozie uriaşă a zguduit aerul. Puntea corăbiei a fost sfărâmată, coca s-a despicat şi corabia a început să se scufunde.

Naufragiul Fecioarei Mărilor

Corsarii, buimaci, fără a se preocupa de spanioli, care se mai apărau încă, s-au îngrămădit în masă spre pupa. Morgan, care niciodată nu-şi pierdea sângele rece, le-a strigat cu o voce vibrantă să sară la bordul *Fecioarei Mărilor.* Tânărul erou, credincios sentimentelor sale umane, şi a măreţiei sufletului său, nu voia ca ultimii din aceşti viteji să coboare în adânc cu corabia lor.

Însă aceştia erau cuprinşi de o neîncredere de nedepăşit. Ei îşi închipuiau că Morgan îi va trece prin tăişul săbiei de îndată ce se vor reîntoarce şi perseverau cu o mândrie sumbră să rămână pe locul de retragere.

— Ieşiţi odată! le-a mai strigat Morgan cu o voce răsunătoare, când a crezut că echipajul său era în siguranţă pe bordul *Fecioarei Mărilor*. Nu sunt un demon. Oricine se va preda îşi va salva viaţa. Repede, săriţi pe corabia mea! A voastră se scufundă şi nu veţi putea să vă salvaţi!

Dar spaniolii, chiar în acest moment suprem, nu-l ascultau. Preferau mai degrabă să moară în mijlocul valurilor decât să accepte mila căpitanului de piraţi, pe care o credeau a fi o înşelăciune.

Deodată au răsunat nişte strigăte sfâşietoare, scoase nu de bărbaţi, ci de femei îngrozite, părăsite în refugiul din interiorul vasului invadat de mare, ce se repezeau spre punte. Erau şapte sau opt călătoare, ce speraseră până atunci să ajungă cu bine la destinaţie în lumea nouă, printre acestea aflându-se şi o foarte tânără fată.

— Ajutor! Ajutor! Salvaţi-ne, se tânguiau nefericitele disperate, ridicând mâinile spre cer. Ne vom îneca! Vom ajunge la fund cu această corabie.

— Nu, le-a strigat Morgan. Liniştiţi-vă! Aici veţi fi în siguranţă. Repede! Încă o clipă şi va fi prea târziu!

La vederea înspăimântătorului pirat, sărmanele femei au aruncat alte strigăte de teamă. Însă le ameninţa moartea. Teama de a fi înecate le făcea să uite de groaza ce le-o inspira Morgan şi oamenii săi. Fără a mai şovăi, au alergat la bordul său şi s-au socotit fericite să se poată refugia acolo.

Morgan a invitat încă o dată pe spanioli să i se predea şi să-şi salveze viaţa trecând pe nava sa. Dar au rămas surzi la

insistenţele sale. Apele adâncului li se păreau mai puţin de temut decât căpitanul Morgan!

Şeful piraţilor a stat până în ultima clipă la bordul corăbiei ce se scufunda. A mai strigat de mai multe ori spaniolilor, că nu era încă prea târziu să se salveze pe bordul său, dacă voiau. Răspunsul lor au fost câteva focuri de pistol, ale căror gloanţe s-au pierdut în van. A fost singurul răspuns.

Văzând zădărnicia tuturor tentativelor sale, Morgan s-a prins în sfârşit de parâmă şi s-a aruncat înapoi pe puntea *Fecioarei Mărilor.* Nu mai era vreme, corabia spaniolă se scufunda cu o iuţeală crescândă şi imediat puntea i-a dispărut sub valuri.

Chiar şi în această ultimă secundă, Morgan n-a neglijat nici un mijloc pentru salvarea supravieţuitorilor. Din ordinul său s-au întins parâme, dar nici unul din ei nu s-a ostenit să le prindă.

Marea şi-a continuat opera. De-acum nu se mai observau decât vârfurile catargelor corăbiei. Acestea au dispărut la rândul lor şi s-au zărit pe ici şi pe colo, printre epave, câţiva rari înotători ce se zbăteau fără speranţă, până ce puterile i-au lăsat să se scufunde în adânc.

Abia revenit la bord, Morgan s-a întors cu mânie spre Rinaldo, care prin manevra sa neprevăzută era primul autor al catastrofei. Nu datorită lui, prin indisciplina sa, fuseseră distruse bărcile de salvare ale *Fecioarei Mărilor?*

Acesta a deschis gura ca să se dezvinovăţească, când deodată o zguduitură asurzitoare, însoţită de un trosnet înfundat şi de scrâşnete prelungite i-a închis gura, tăindu-i orice încercare de a vorbi. *Fecioara Mărilor,* cu enorma sa masă în mişcare, se izbise de o stâncă submarină.

Prompt ca un fulger, Morgan era de-acum la bastingaj. El şi-a dat seama că în timpul luptei, cele două corăbii plutiseră o distanţă mare în derivă. Nu departe de locul naufragiului a observat un uscat, dar ce uscat! O îngrămădire de stânci goale şi negricioase, lângă o suprafaţă destul de întinsă de uscat, al cărui margini deja destul de dezolante, erau apărate de un brâu gros de brizanţi, peste care se rostogoleau cu urlete valurile ce spulberau veşnic o dâră lată şi mişcătoare de spumă albă.

Fecioara Mărilor se oprise pe una din acele stânci ce formau nişte bariere succesive în faţa acestei insule prăpăstioasă şi neospitalieră.

Morgan s-a întors din câteva salturi pe pasarelă în faţa lui Rinaldo, care palid ca un mort, privea năuc forţele naturii dezlănţuite.

— Vezi acum urmarea nesubordonării? i-a strigat Morgan. Pentru ce ai încălcat ordinele mele? De ce n-ai rămas în urmă? Îmi vei da mai târziu socoteală. Acum nu este timp de discuţii, trebuie să ne gândim la salvare.

În acest moment au apărut pe punte câţiva piraţi îngroziţi, ce veneau din cală, unde coborâseră în grabă pentru a-şi da seama de gravitatea accidentului.

— Ne vom scufunda! au strigat ei. În cală intră apă cu iuţeala fulgerului. *Fecioara Mărilor* este pierdută!

Comandantul Rinaldo s-a albit din nou la faţă. Credea că Morgan îl va copleşi iarăşi cu reproşuri. Însă nu s-a întâmplat aşa. Tânărul şef avea altă treabă de făcut decât să-şi piardă preţioasa vreme cu vorbe inutile.

Dar privirea ce i-a aruncat-o era de ajuns ca să-l facă să înţeleagă pe acest încrezut până unde îşi neglijase datoria. În acelaşi timp Morgan a strigat oamenilor săi:

— Toată lumea la post! Ne-am lovit la fund. Suntem prinşi între stânci şi în orice moment marea poate să rupă în două nava. De-acum, trebuie cu orice preţ să ajungem la insula aceea. Construiţi repede o plută care să poată ajunge acolo şi nu uitaţi să luaţi cu voi femeile spaniole care s-au refugiat la bordul nostru.

Piraţii şi-au pus imediat mâinile la treabă. Mai ascultau încă ordinele căpitanului. Însă Morgan nu a întârziat să remarce că simţul disciplinei nu era prea solid la bordul *Fecioarei Mărilor.* Singurii care-şi făceau treaba, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, erau veteranii săi. Era deja uşor de constatat la ceilalţi o atitudine de sfidare şi independenţă, care niciodată nu-i mai primejdioasă ca în momentele de pericol.

De altminteri, încă nimeni nu se manifesta ca fiind vrednic de mustrare. Şi apoi, înainte de toate, trebuia să se acorde atenţie salvării. Vântul devenea din ce în ce mai violent şi valurile erau tot mai înalte. Izbeau deja îngrijorător flancurile corăbiei, înfiptă într-o stâncă submarină, unde rămăsese suspendată, clătinându-se în dreapta şi stânga ca o pendulă.

Nu era nici o posibilitate de a o salva. Enormele spărturi produse în două locuri ale chilei de vârfurile stâncoase, care pătrunseseră ca nişte piroane gigantice, făceau inevitabilă scufundarea corăbiei, când forţa curentului o va smulge în sfârşit de pe locul eşuării. Piraţii lucrau cu o râvnă înfrigurată. Desprindeau cu lovituri de secure scândurile şi vergile, pe care le legau împreună cu parâme gudronate pentru a forma un fel de

plută, pe care cu siguranţă nu te puteai ţine pe picioare, însă agăţându-te de ea, era posibil să ajungi la insulă.

De îndată ce aceste plute au fost gata, Morgan a ordonat să se înceapă tentativa de salvare şi au fost puse pe valuri. Un mare număr de piraţi s-au aşezat într-una, pe care curentul o dus-o rapid înspre insulă.

Pe drum, s-au produs primele scene de sălbăticie. Câţiva oameni, dintre cei mai violenţi şi brutali, au încercat să acapareze cele mai bune locuri, atunci când au văzut că o parte din plută se apleca şi se înfunda mai mult decât restul, fiind prea încărcată.

Au răsunat strigăte, urlete, chemări de ajutor. Însă mugetul valurilor, mugetul asurzitor al brizanţilor au înăbuşit toate aceste răcnete.

Morgan, ai cărui ochi de şoim străpungeau până şi întunericul a putut constata că acest prim transport debarcase pe insulă. Nu înceta să-i încurajeze pe ceilalţi să-şi grăbească scăparea cu toată viteza de care erau în stare. Căci era important să fie părăsită corabia înainte de a se lăsa noaptea.

Nimeni nu se gândea încă la nefericitele spaniole, care se grăbiseră totuşi să ajungă pe punte şi erau ghemuite într-un colţ în prada îngrijorării şi a disperării. Dedesubt, sub şubredul acoperiş de scânduri al punţii se auzeau trosnetele grinzilor. Pocnete lemnăriei rupte, apa clocotind sinistru. Nefericitele fugiseră din faţa acestui proces de distrugere, şi erau acolo aşteptând salvarea, sau mai probabil moartea.

Ele au încercaseră de mai multe ori să se apropie de una dintre plute, însă au fost totdeauna respinse cu cuvinte aspre. Tremurând, de-acum mai mult moarte decât vii, se îngrămădiseră într-un colţ, aproape de cabina căpitanului.

Morgan nu părea să se preocupe de soarta acestor sărmane femei, însă cei care-l cunoşteau ştiau bine că nu încetase nici o clipă să se gândească la ele.

De altminteri, el îşi terminase treburile cu salvarea. Furia valurilor era atât de înverşunată, încât *Fecioara Măriilor* avea să se facă bucăţi. Marea era acoperită până departe de scânduri şi grinzi smulse din flancurile corăbiei, care pluteau în derivă.

În sfârşit, Morgan a coborât de pe pasarelă. Nu mai avea nici un rost să stea pe corabie. Trebuia să se gândească în sfârşit la propria sa siguranţă. Întunecat şi tăcut, a făcut semn lui Rinaldo şi pilotului Castellan să se apropie. Aceştia erau ultimii, în afară de câţiva veterani, care rămăseseră la bordul Fecioarei Mărilor.

— Vom profita de această bucată de punte a teugei, ce nu-i încă dezmembrată, a spus Morgan arătând o suprafaţă de scânduri prinse de traverse, pe care o desprinsese marea prin puternica ei presiune. Aceasta va pluti uşor. Ne va susţine ferm pe noi, pe ceilalţi oameni, iar spaniolele se vor ghemui şi se vor prinde cât mai bine de scânduri. Faceţi-o repede. Aruncaţi-mi sus câteva parâme, ca să se ţină de ele aceste nefericitele!

— De ce nu sunt lăsate spaniolele să se înece? a mormăit Castellan printre dinţi. Ce importanţă au ele? Într-adevăr, nu-l înţeleg pe Morgan. Această salvare mă depăşeşte.

Morgan nu părea să fi auzit această afirmaţie. Însă fără a spune ceva, a aruncat spre pilot o privire fulgerătoare, care i-a tăiat acestuia pofta de a risca de atunci înainte cea mai mică obiecţie, în timp ce veteranii fideli şi devotaţi întăreau epava cu parâme, potrivit indicaţiilor şefului lor.

Spaniolele care observau aceste pregătiri, şi care îşi imaginau că ultimii piraţi vor părăsi corabia şi le vor lăsa în voia sorţii, au început să sloboadă strigăte vrednice de milă, atât de puternice încât dominau vuietul valurilor ce se izbeau de brizanţi.

— Pe aici, le-a strigat Morgan. Prindeţi-vă de parâme şi ţineţi-vă puternic! Repede, nu-i o clipă de pierdut! Corabia va fi în curând făcută bucăţi!

Femeile au alergat fără a şovăi la chemarea lui Morgan şi s-au ghemuit pe scânduri, apucând funiile cu micile lor mâini, cărora teama de a se îneca le dădea o putere care nu se putea presupune la nişte organisme atât de delicate şi plăpânde.

— Ţineţi-vă puternic de margini, le-a strigat Morgan oamenilor. Atenţie, iată că vine un val! Şi întorcându-se spre femei, a repetat: Prindeţi-vă puternic de parâme! Păziţi, iată valul!

Un talaz uriaş a măturat corabia, condamnând-o acum la scufundare, antrenând cu ea scândurile plutei şi încărcătura de fiinţe vii. O clipă s-ar fi putut crede că se scufundaseră. Însă puternica vâltoare a brizanţilor i-a ridicat şi i-a menţinut la suprafaţă. S-au lăsat purtaţi de curentul ce-i împingea spre uscat şi câteva minute mai târziu, un scârţâit prelung pe nisip anunţa naufragiaţilor că pluta abordase insula. Morgan şi-a dat imediat seama că locul era potrivit pentru debarcare, în pofida valurilor ce se rostogoleau aici. De această dată el nu s-a adresat spaniolelor pe jumătate leşinate, însă a luat-o pe prima întâlnită de braţ şi tovarăşii săi au făcut la fel cu celelalte.

Astfel, smulse din teribila lor groază, le-au trecut prin apa puţin adâncă până la stâncile de pe uscat.

Bărbaţii s-au salvat în acelaşi mod, şi se înţelege că şi Rinaldo şi Castellan. Însă nu-şi salvaseră cu toţii decât existenţa proprie, fără nici un pic de hrană. Evident că insula nu era decât o îngrămădire de stânci goale şi sterpe. Printre aceste stânci, Morgan a văzut în depărtare nişte siluete omeneşti chircite. Aceştia erau piraţii care abordaseră primii insula. Şi dintr-o singură privire şeful a constat că lipseau mai mulţi dintre ei. Nu reuşiseră cu toţii să se salveze. Un mare număr fuseseră luaţi de vârtejuri şi zdrobiţi de recifuri. Şi toate acestea drept urmare a uşurinţei înfumurate a celor doi conducători ai *Fecioarei Mărilor.* Numai lor li s-ar fi putut cere să dea socoteală.

Morgan a arătat spaniolelor, ce tremurau întruna şi care, ca toată lumea, erau ude până la os, o despicătură într-o stâncă pe care nu i-a trebuit mult să o descopere.

— Intraţi înăuntru, le-a strigat el. Aceste stânci vă vor servi de adăpost provizoriu. Aici veţi găsi deocamdată cel puţin un loc de odihnă.

Epuizate, ele au pătruns tremurând în această întunecată cavernă joasă. Şi Morgan, care-şi păstra mereu pe chip o severă şi nepăsătoare seninătate, a înaintat mai departe pe insulă ca să-şi întâlnească tovarăşii. I-a găsit uzi, posaci şi abătuţi, privind cu un aer descurajat împrejurimile pustii.

Vocea şefului i-a făcut să sară din toropeală şi i-a smuls din gândurile lor triste.

— Să coborâm spre ţărm, a cerut el. S-ar putea să recuperăm câte ceva din rămăşiţele corăbiei, îndeosebi alimente. Această insulă pustie nu pare să ne ofere nimic.

Veteranii pe care Morgan îi luase cu sine la bord au pornit imediat pe urmele şefului lor. El a coborât primul de pe stânci ca să smulgă valurilor obiectele ce puteau fi folositoare. Însă o bună parte din restul echipajului nu s-a mişcat. Ghemuiţi prin crăpăturile stâncilor, erau indiferenţi la toate şi într-o stare de apatie absolută.

Pe ţărm nu se afla mare lucru de salvat. Pe ici şi colo se observau câteva scânduri crăpate sau rupte, nişte butoaie, câteva cutii izolate, cu care se jucau valurile. S-a reţinut în trecere tot ce se putea, fără alegere, şi s-a tras pe stânci.

Noaptea, ce s-a lăsat rapid, a adăugat multe dificultăţi recuperării din valuri. Oamenii nu erau destul de puternici ca să nu fie luaţi de talazuri. Lucrau foarte tăcuţi, însufleţiţi de exemplul căpitanului lor, care dispreţuind cu totul moartea ce-l pândea pretutindeni, se aventura cu îndrăzneală ca să prindă cu

harponul vreun butoi ce trecea în derivă şi să-l aducă pe uscat.

În sfârşit, se făcuse de-acum în întregime întuneric şi s-a pus capăt acestei strădanii. Pe jumătate morţi de osteneală, mateloţii s-au înapoiat la stânci ca să-şi caute un adăpost, cu atât mai necesar, cu cât furtuna îşi sporea violenţa şi începea să plouă în torente. Nu lipseau pe insulă cavităţi şi grote cu o pătură de nisip fin pe jos, care să ofere un loc de odihnă, cu siguranţă nu confortabile, dar în împrejurările în care se aflau, păreau şi mai plăcute şi valoroase. Piraţii se întindeau acolo pe solul gol, şi în ciuda îmbrăcămintei udă leoarcă, n-au întârziat să adoarmă, în timp ce afară furtuna făcea ravagii şi aversele curgeau potop.

Unul singur nu-şi căutase încă un adăpost, cu toate chemările repetate ale veteranilor. Acesta era Morgan. El s-a preocupat mai întâi de oamenii săi, fără a uita de spaniole, pe care le-a adăpostit cât a putut mai bine. Când s-a asigurat că toţi naufragiaţii erau apăraţi împotriva timpului rău, a coborât spre locul unde depozitase toate obiectele recuperate spre seară. Privirea sa încă mai străpungea întunericul după ultimele rămăşiţe ale nobilei sale *Fecioară a Mărilor.*

— Deocamdată este destul de bine, a murmurat întreprinzătorul şef al corsarilor. Mult mai bine decât am crezut. În această noapte nu se poate întreprinde nimic. Însă mâine vom face inventarul alimentelor pe care le-am salvat. Vai! Mă cutremur dinainte, pe aceşti sărmani oameni nimic nu-i preocupă, nu se gândesc la nimic, decât la puţina hrană ce-o avem aici!… Când foamea îi va hărţui foamea, foamea cu toate ororile sale, foamea care transformă oamenii în tigri, ce voi face eu, căpitanul Morgan, ca să potolesc suferinţele oamenilor mei, pentru a-i abate de la cele mai groaznice atrocităţi? Şi toate acestea din pricina nesimţitei insubordonări a celor doi conducători responsabili de corabie! Vai! Cât de înfricoşătoare ispăşire întrevăd pentru noi toţi din pricina neascultării a doi nebuni orgolioşi!

Pe o insulă stearpă şi pustie

A venit dimineaţa. Însă vremea nu se îndreptase deloc. Vijelia făcea întruna ravagii. Între timp ploaia mai încetase. De altminteri, aceste averse erau pentru naufragiaţi mai degrabă binefăcătoare decât supărătoare. În această insulă stâncoasă nu exista nici un singur izvor şi nimic nu-i mai preţios decât apa de ploaie care umplea golurile din stânci şi oferea astfel pentru un timp oarecare un element de nelipsit al vieţii.

Apa era deci în cantităţi suficiente, şi se ştie că apa de ploaie, dacă n-are savoarea unei ape dintr-un izvor, are cel puţin meritul de a fi aproape tot atât de curată ca şi apa filtrată. Deci, acum chestiunea principală era de a se şti de ce cantitate de alimente se putea dispune.

Morgan i-a chemat pe veteranii săi, care au alergat cu graba obişnuită auzind vocea şefului lor şi le-a cerut să-l însoţească la locul unde se păstrau lucrurile salvate.

Prin jur dădeau târcoale deja câţiva mateloţi de pe *Fecioara Mărilor,* pe care probabil îi hărţuia foamea. Alţi vreo câţiva se pregăteau să ia un butoiaş.

— Ce faceţi? i-a întrebat Morgan pe un ton sever. Ce căutaţi aici? Ieri n-aţi vrut să ajutaţi la operaţia de salvare. Părăsiţi imediat acest loc, care va fi de-acum înainte sub paza noastră!

Unul din aceşti oameni a răspuns nu fără obrăznicie:

— Acest mic butoiaş conţine rom. Ei bine! În trista situaţie în care ne aflăm, vrem cel puţin nişte rom pentru a ne reface şi a ne uita amărăciunea.

Fără a răspunde, Morgan a fost din două salturi în mijlocul recalcitranţilor, care surprinşi, au dat înapoi de teamă.

Ei au mai aşteptat buimăciţi sub privirea de foc a tânărului căpitan, care dăduse deja un picior micului butoi, ce se rostogolea printre celelalte obiecte recuperate.

— Nimeni nu are dreptul să se atingă aici de ceva. Mie îmi aparţine dreptul de a hotărî în această privinţa celor salvate, după cum se vede. În ce vă priveşte, coborâţi pe ţărm. Poate că marea a mai aruncat şi alte obiecte, de care am avea nevoie!

Îndrăzneţii s-au supus, fără îndoială cu dorinţa secretă de a descoperi alt butoi de alcool, care de această dată l-ar fi păstrat pentru ei.

Morgan i-a privit din urmă gânditor. El le-a cerut câtorva

veterani să-i urmărească şi să nu admită în nici un caz ca cineva să reţină pentru sine vreun lucru.

S-a trecut imediat la examinarea obiectelor adunate, şi chipul lui Morgan s-a posomorât şi mai tare. Şi-a dat seama că proviziile adunate de pe mare nu aveau să ţină prea mult. Acestea se compuneau din câteva butoaie cu biscuiţi, iar altele conţineau carne sărată şi făină de fasole. Mai erau alte câteva articole mărunte necesare traiului şi două butoaie mici de rom.

Pe de altă parte, Morgan ştia că pe insulă se aflau aproape o sută de oameni, fără a lua în calcul cete opt spaniole, care, toţi, nu trebuiau să fie lăsaţi să moară. Au fost separate imediat lucrurile destinate alimentaţiei de celelalte obiecte salvate.

— Cele destinate alimentaţiei, a ordonat el, vor fi strânse într-o cavernă specială. Insula abundă de peşteri. Una dintre ele va fi rezervată acestui scop. În faţa depozitului de alimente se va instala o pază şi va fi interzis accesul tuturor. Apoi voi fixa o raţie ce va fi suficientă pentru a trăi de azi pe mâine. Însă înainte de toate se pune chestiunea economisirii, atât cât vom putea, şi în acest timp să facem toate eforturile ca să părăsim insula. În acest scop, va trebui în să ne construim o barcă din scânduri aruncate pe uscat. Din fericire, au fost puse deoparte toate uneltele salvate, necesare pentru aşa ceva. Ele sunt aici, în această ladă. Le voi înmâna oamenilor ce se vor ocupa de această treabă. Vom pune mai întâi în siguranţă alimentele. Acesta-i primul şi esenţialul lucru.

Din fericire, Morgan avea în jurul lui un număr destul de mare de veterani, care dacă ar fi trebuit, l-ar fi urmat până în infern. Prezenţa acestei elite îi permitea să-şi impună voinţa. În rândul celorlalţi naufragiaţi, într-adevăr, disciplina era departe de a fi perfectă.

Fireşte, Morgan punea şi el mâna la treabă şi lucra cu puterea unui uriaş. El ajuta la aranjarea ultimului butoi cu alimente împreună cu celelalte provizii în grota aleasă în acest scop, când Rinaldo şi Castellan, urmaţi de un grup de piraţi au coborât de pe stânci.

— Oamenilor mei le este foame, a declarat Rinaldo pe un ton sumbru. Vor să mănânce şi îşi cer dejunul. Nu pot să-i reţin. Trebuie să existe aici o cantitate de alimente salvate.

— Într-adevăr, există, a replicat Morgan, care-şi făcuse deja calculul de evaluare a repartiţiei lor. După estimarea mea, fiecare om va putea primi pe zi o raţie de o jumătate de livră, formată din biscuiţi, carne şi fasole. Pentru noi este o chestiune

de viaţă şi de moarte să rezistăm cât mai mult, până ce vom avea posibilitatea dea a scăpa de pe această insulă. Mai înainte de toate, ne vom grăbi să construim o ambarcaţie, cu care câţiva dintre oamenii noştri vor încerca să ceară ajutor, reuşind să ajungă la unul din refugiile noastre.

Însă Rinaldo nu avea aerul să înţeleagă.

— Ce înseamnă o jumătate de livră de alimente pe zi? a strigat el mirat. Căpitane, asta-i o adevărată glumă!

— Dimpotrivă, a replicat Morgan pe un ton sever, este ceva cu totul serios. Este o realitate necruţătoare. Dacă ai fi ascultat ordinele mele, nu te-ai fi găsit astăzi în această situaţie. La această oră nu servesc la nimic acuzaţiile şi va trebui să suportăm nenorocirea în care ne-ai atras.

— Însă, căpitane Morgan, a strigat la rândul său pilotul Castellan făcând un pas, oamenii noştri nu pot să trăiască cu această raţie. Este mult prea insuficientă. Cu un asemenea regim curând nu se vor ţine pe picioare, sau vor înnebuni. Crezi că se poate rezista făcând atâta foame?

— Chiar va trebui, a ripostat Morgan şi asta-i valabil pentru oamenii voştri, pentru noi toţi. Nimeni nu are dreptul la vreun favor. Nu vrei să fii de înţeles? Cu ce ne-ar avantaja să consumăm alimentele într-un timp scurt, după care să murim de foame? Vreau să evit să ajungem la un sfârşit atât de îngrozitor. Ar fi mult mai bine să câştigăm timpul necesar ca să trimitem după ajutor barca ce o vom construi. Îmi menţin hotărârea!

— Ei bine! :i spaniolele? a obiectat Rinaldo scos din fire. Nu-i nevoie să le hrănim. Nu sunt de-ale noastre. Ar fi fost mai bine ca ele să se fi înecat şi să se odihnească acum în fundul apei!

— Spaniolele vor primi aceeaşi raţie ca şi bărbaţii, a răspuns cu răceală Morgan. Acestea sunt fiinţe omeneşti ca şi noi şi ne împărtăşesc soarta. De altminteri, voi veghea personal ca fiecare să-şi primească integral partea. Nu voi renunţa la asta.

— Această măsură este periculoasă, căpitane, a reluat Castellan mormăind. Oamenii mei se vor răzvrăti şi nu vor accepta o raţie atât de prăpădită.

— Nici o opoziţie! a conchis Morgan cu o voce hotărâtă şi tăioasă ca o spadă. Ofiţerii de pe *Fecioara Mărilor* ne-au pus în această situaţie fără chibzuiască. Datorită lor ceilalţi îşi ridică vocea aici. În ce mă priveşte, voi lua toate măsurile ca să ne rămână cel puţin o şansă de salvare! Întoarceţi-vă la mateloţi şi spuneţi-le ce am hotărât. Oricât s-ar vrea, este cu neputinţă să i se acorde fiecărui om mai mult de jumătate de livră de raţie.

Este suficientă pentru a-şi menţine existenţa. Acum sunteţi liberi să încercaţi o îmbunătăţire a acestei restricţii mediocre. Acolo jos, pe plajă, se găsesc probabil cochilii de crabi şi alte fructe de mare. Nimeni nu-i împiedică să prindă peşte. Însă înainte de toate trebuie ca acei care ştiu să construiască o ambarcaţie, să o facă cu scândurile recuperate. Aceste scânduri vor fi adevărata noastră salvare. Aceasta-i singura noastră speranţă de scăpare. Şi acum, nici un cuvânt în plus. Mi-am dat ordinele şi acestea vor fi executate. Aici eu comand ca şi înainte. Haide, la treabă!

Rinaldo şi însoţitorii săi au aruncat nişte priviri care nu prevesteau nimic bun. Totuşi, n-au încercat să rişte un cuvânt şi au urcat pe stânci ca să transmită echipajului hotărârile lui Morgan.

Tânărul căpitan, fără a pierde un minut, s-a întors spre veteranii săi, pe a căror fidelitate, noi am mai spus-o, se putea baza cu totul, dintre care unii erau încă înarmaţi cu securi şi cuţite, şi le-a spus:

— Luaţi nişte prăjini şi fixaţi în vârful lor cuţitele. Veţi obţine în acest fel un fel de lănci. Mă aştept să izbucnească o răscoală. Dar sunt ferm hotărât să fac să fie respectată voinţa mea până la capăt. Fiţi gata!

Veteranii au executat fără şovăire îndemnul şefului lor, care nu avea nici el altă armă decât sabia. În afară de asta mai poseda două pistoale, dar pulberea dintr-un butoi salvată printre epave era udată şi prin urmare, de nefolosit. De asemenea, îi lipseau şi gloanţe.

Presimţirile lui Morgan n-au întârziat să se realizeze. Veteranii săi de-abia se înarmaseră urmând indicaţiile sale, sumar şi în grabă, că pe stânci au şi apărut nişte strigăte ameninţătoare. Piraţii care supravieţuiseră naufragiului *Fecioarei Mărilor,* alergau cu grămada spre peştera unde erau păstrate alimentele.

— Nu-i drept ca să murim de foame cu aceste raţii ridicule! au strigat răzvrătiţii. Mai bine s-o terminăm pe loc. Preferăm să trăim ca de obicei, atât cât va dura, apoi ne vom îmbăta cu rom şi ne vom arunca în mare. Acesta-i sfârşitul care i se cuvine unui pirat, mai degrabă decât să moară de foame!

Morgan, în fruntea bravilor săi veterani, i-a aşteptat pe revoltaţi stând ferm în faţa grotei cu alimente. Ochii săi în flăcări străluceau. Şi la vederea sa, cei mai îndrăzneţi din primele rânduri nu s-au putut reţine să dea înapoi.

— Nu ascult nimic! le-a strigat cu voce tunătoare. Nu voi schimba nimic din hotărârile luate. Şi cine pretinde că mă va

obliga să o fac, n-are decât să ajungă până aici cu forţa. Voi distribui zilnic la amiază raţiile. Veteranii mei vor veghea ca fiecare să-şi primească partea sa. Înainte de toate, trebuie să fie construită barca. Când cei ce vor lucra la asta se vor gândi că este pentru noi o afacere de viaţă sau de moarte, îşi vor folosi cu hărnicie puterile ca s-o termine mai repede şi vom avea astfel un mijloc de scăpare.

— Da, şi atunci Morgan se va salva pe această ambarcaţie şi ne va lăsa aici în disperare şi suferinţă! au murmurat piraţii între ei.

— Singură soarta va hotărî pe cei ce vor forma echipajul ambarcaţiei, a urmat Morgan după o scurtă pauză. Nimeni n-a răspuns la asta. Cât priveşte pe Castellan şi Rinaldo, adevăraţii autori ai nenorocirilor noastre, ei n-au nici un drept să facă parte din el. Vor rămâne pe insulă, unde vor trebui să păstreze ordinea şi liniştea. Îi fac responsabili de asta.

— Şi tu însuţi, căpitane Morgan? a insinuat Castellan, ascunzându-şi rău turbarea adunată în el.

— Crezi că aş putea să vă abandonez? a întrebat cu mândrie cutezătorul şef. De îndată ce barca va părăsi insula, se vor dezlănţui aici toate elementele discordiei dacă nu va exista o mână fermă şi dreaptă pentru a le opri. Iată de ce voi împărtăşi soarta voastră şi voi trăi cu aceeaşi raţie ca şi voi. Dacă fatalitatea va vrea ca toţi cei care rămân pe insulă să-şi găsească moartea, ei bine! Nu mă va aştepta o soartă mai bună decât a celorlalţi. Eu, căpitanul Morgan, voi muri în mijlocul echipajului meu!

Disperarea

Într-adevăr, era uimitoare autoritatea pe care o avea acest om extraordinar. Vorbindu-le în felul acesta, piraţii s-au arătat mai înţelegători. O dată în plus, puterea raţiunii triumfase împotriva forţei brutale. Aşa se face că au executat voinţa căpitanului Morgan, lăsând speranţa că această aventură de temut nu a ajuns la limite extreme.

S-a scurs o săptămână după naufragiu. Dulgherii lucrau aproape fără oprire la construirea ambarcaţiei care trebuia să sfideze străbaterea acestor meleaguri primejdioase. Din fericire, se putuse salva de la dezastru un pic de pânză de velă, în aşa fel încât barca a fost prevăzută cu un mic catarg şi cu velă. Urma să conducă ambarcaţia un pirat bătrân care cunoştea până în adânc aceste ape, în timp ce restul echipajului a fost format din opt oameni, prin tragere la sorţi.

Înfăţişarea piraţilor se schimbase de-acum în întregime. Nu mai aveau trăsăturile de altădată, pârlite şi bronzate de soare şi intemperii. Chipurile le erau palide, cu trăsături adânci, cu pomeţii ieşiţi în afară şi ochii adânciţi în orbite.

O jumătate de livră de alimente pe zi era desigur o raţie insuficientă pentru întreţinerea acestor corpuri puternice. Slăbeau văzând cu ochii. Totuşi, încă nu se observau simptome de rebeliune.

Morgan nu-i pierdea din vedere pe piraţi. Îşi dădea seama că răbdarea nu ajunsese încă până la capăt. El însuşi, cu o construcţie rezistentă şi cu capacitatea uluitoare de a se adapta împrejurărilor, părea mai puţin suferind decât ceilalţi. Trăia totuşi cu aceeaşi raţie ca a tuturor camarazilor săi. Din nefericire, marea nu adăuga nimic la amărâtul lor meniu. Peştii nu se lăsau uşor prinşi, şi dacă vreo undiţă mai abilă trăgea din apă vreo pradă, acela care o prindea o păstra în întregime pentru el însuşi şi o mânca crudă, cu lăcomie.

După Morgan, acelea care sufereau mai puţin lipsurile erau spaniolele. Firea lor delicată nu cerea o alimentaţie atât de abundentă şi substanţială ca a corpurilor robuste ale oamenilor mării. Şi apoi, îndemânarea înnăscută a femeilor le venea în ajutor chiar şi aici. Ele căutau şi găseau sub pietrele ţărmului cochilii de crabi mici, care aduceau raţiei lor un mic supliment întotdeauna binevenit. Astfel că nu lăsau o impresie atât de

jigărită şi nu aveau nici ochii atât de adânciţi ca a piraţilor. Însă paloarea obrajilor, privirile fără sclipiri, altădată atât de strălucitoare, nu trădau mai puţine privaţii decât cele ce le suportau. A fost o zi mare când în sfârşit barca se terminase şi când afară de bătrânul pirat numit dinainte, s-au tras la sorţi acei care urmau să completeze echipajul. Cei opt au fost fericiţi când au fost desemnaţi să pornească pe mare, nelăsând pe insulă decât nişte invidioşi. Se socoteau deja ca şi scăpaţi, dar cu toate aceste privilegii, într-o traversare destul de primejdioasă, într-o epocă a anului când uraganele erau destul de frecvente, erau zece şanse împotriva uneia ca să se scufunde. Pe de altă parte, dacă scăpau de vremea urâtă, puteau într-un timp scurt să ajungă la o insulă fertilă şi să găsească acolo mijloace de trai, fără a avea nici o posibilitate de a veni în ajutorul camarazilor, căci toate insulele ce se întâlneau în această regiune erau nelocuite. Totuşi, aceşti oameni n-au luat alimente decât pentru trei zile. S-a calculat că, dacă în acest interval de timp nu aveau să abordeze o insulă fertilă, şi-ar fi găsit moartea în valuri. Ambarcaţia era destul de fragilă! Privirea lui Morgan a dat în vileag o emoţie adâncă atunci când vântul a umflat pânza şi a împins fragila barcă dincolo de brizanţi. Se putea spune de sute de ori că acest schif rudimentar avea să fie înghiţit de valuri, sau zdrobit de stâncile submarine. A reuşit totuşi să se menţină vitejeşte pe mare şi a dispărut curând la orizont, în drum spre necunoscut!

Era o speranţă foarte slabă ca această ambarcaţie, construită grosolan şi în grabă, din materiale nu prea solide, să ajungă cândva la o insulă. Ce se întâmpla dacă după câteva ore izbucnea vreun uragan înspăimântător, care ar dura toată noaptea? Pe chipul piraţilor s-a aşternut cea mai adâncă descurajare. Cu siguranţă că mica ambarcaţie avea să piară, şi odată cu ea, ultima şansă de salvare!

— Nu trebuie să ne bazăm pe scăparea noastră, a spus Rinaldo căpitanului Morgan, când l-a întâlnit a doua zi dimineaţa. Cu siguranţă că barca nu va rezista la furtună şi oamenii noştri vor ajunge în fundul mării, sau vor deveni prada rechinilor. Nu mai ştiu cum să-mi liniştesc echipajul. Oamenii mormăie din ce în ce mai tare. Mă tem ca foamea să nu-i facă în mod hotărât să iasă din limitele supunerii.

— Îţi faci socoteli fără mine, a răspuns cu răceală Morgan. Sunt încă aici şi îi voi face să mă asculte. Vezi acum tot răul pe care l-ai produs prim nesupunere şi îndrăzneală! Însă

deocamdată să suspendăm reproşurile. Ce a fost, a fost. Trebuie să suportăm cu bravură consecinţele. Oamenii să coboare pe plajă. Îndeosebi după o furtună, când marea aruncă pe coastă cochilii şi resturi de tot felul. Ei ar putea să le adune. Cel mai important este ca ei să lucreze, decât să se lase atraşi de himere primejdioase.

Rinaldo a asculta şi s-a dus să le spună oamenilor descurajaţi ca să coboare pe ţărm. Morgan le văzuse deja pe spaniole pe acolo foarte preocupate în căutarea vietăţilor marine aruncate pe nisip sau ascunse în crăpăturile stâncilor. Sărmanele femei aruncau tânărului căpitan priviri de recunoştinţă. Ştiau bine că lui îi datorau viaţa, că Morgan le apăra şi nu tolera nici unui pirat să se apropie de ele. Noaptea dormeau într-o peşteră, aproape de grota cu alimente, care erau sub supravegherea permanentă a veteranilor. În acest fel, nobilul şef al corsarilor împiedica oricui rău-intenţionat să se apropie. Patru dintre ele erau nişte doamne de o anumită vârstă, care veneau să se întâlnească cu soţii lor din colonii. Alte patru, erau nişte fete tinere, nişte fiinţe încântătoare, dintre care una din ele se numea Rosarita Pinzon, ce-l avea ca tată pe unul din cei mai înalţi reprezentanţi ai regelui Spaniei în colonii. Rosarita era de o frumuseţe rară, şi de asemenea, avea o inimă nobilă şi sensibilă, pe cât era de frumoasă. Astfel că ochii săi, de o claritate şi un farmec de necomparat, nu-şi ascundeau sentimentele de recunoştinţă pe care o încercau faţă de Morgan.

Tânărul căpitan şi spaniolele erau separaţi de o stâncă. Morgan ajunsese deja de o clipă pe ţărm şi se ocupa şi el de pescuitul cochiliilor, când i-au ajuns la urechi nişte strigăte de spaimă. Se părea că le înfricoşa ceva pe spaniole. Tânărul şef s-a repezit pe stâncă. A observat pe spaniole, care culeseseră un mare număr de cochilii şi le depuseseră grămadă pe nişte cârpe pentru a le mânca mai târziu în peştera lor. Câţiva piraţi care le observaseră alergau, furişându-se pe după stânci, şi erau pe punctul de a le lua nefericitelor mica recoltă pe care o strânseseră cu atâta trudă.

Spaniolele se adunaseră strâns una de alta, ca nişte oi înspăimântate, în jurul cochiliilor şi bădăranii îşi croiau o trecere cu lovituri de pumn, pentru a le acapara. Vocea căpitanului i-a surprins în timpul acţiunii.

— Să vă fie ruşine! a strigat Morgan cu o voce tunătoare. Aţi decăzut atât de mult, încât vreţi să le luaţi acestor nenorocite cochiliile. Căutaţi-le voi singuri! Nu voi admite nici un act de

violenţă, să ştiţi!

Răspunsul a fost un murmur surd, primul simptom al insubordonării. Morgan a dus mâna la sabie şi acest gest a fost atât de semnificativ şi atât de ameninţător, încât aceşti oameni brutali s-au retras după stânci scoţând înjurături.

— Cât de generos eşti! a spus Rosarita profund impresionată. Niciodată n-aş fi crezut că acel ce poartă un nume atât de temut, are o inimă atât de nobilă. Este impresionant să ne aperi chiar de oamenii tăi!

— Asta-i datori mea, a spus simplu tânărul şef. Nu voi admite violenţa, în afara unei lupte, însă niciodată când ea ameninţă pe cei slabi. Luaţi-vă cochiliile în peşteră şi mâncaţi-le cât puteţi mai repede. Nu ştiu încă să prevăd cât timp va trece înainte ca foamea să-i transforme pe aceşti oameni în adevărate fiare crude. Consumaţi-vă ce pescuiţi pe măsură ce reuşiţi să prindeţi ceva, fără ca asemenea scene să se repete necontenit.

Rosarita a luat un pumn de cochilii şi i le-a oferit, în acelaşi timp cu o imensă recunoştinţă.

— Nu voi refuza darul tău, a spus luând câteva cochilii. Acestea îmi sunt de ajuns, păstraţi restul pentru voi. Aveţi mai multă nevoie de ele decât mine. Am ceva care mă susţine mai mult decât hrana: aceasta-i energia şi voinţa. Iată ce-mi dă putere şi la ce mă gândesc că nu mă va părăsi niciodată, până în ultima clipă.

Cu un aer calm, el a părăsit pe spaniole cu un salut mândru şi s-a întâlnit cu oameni care căutau cu lăcomie într-alt loc al ţărmului moluşte şi alte fiinţe marine. În întâmpinarea lui a venit Castellan, palid şi cu ochii încruntaţi.

— Căpitane Morgan, a spus el pe un ton pe jumătate arogant, oamenii m-au rugat să te întâlnesc…

— Vai! O parte numai, l-a întrerupt căpitanul brusc. Veteranii mei nu au nimic de-a face cu voi ceilalţi. Ei execută ordinele mele.

— La fel şi ceilalţi, a replicat Castellan, muşcându-şi buzele. Însă ei ar vrea doar un pic de rom, pentru a-şi uşura hărţuielile foamei.

— Nu le voi da nici o picătură, înţelege-mă bine! Alcoolul produce în ei efecte contrare, şi le vor distruge înainte de vreme puterea şi rezistenţa. Păstrez romul pentru cazuri de boală şi îndeosebi de febră, când folosirea lui va fi de oarecare folos. Fără asta, le-aş fi desfundat şi aş fi distrus cele două butoaie cu lovituri de secure. Spune-le din partea mea acestor oameni: nu i

se va da nimănui rom.

Pilotul s-a retras bombănind, ca să transmită hotărârea căpitanului piraţilor nerăbdători. Mormăielile s-au accentuat şi câte unii au vorbit deschis despre revoltă.

— Dacă nu vrea să ne dea rom de bună voie, îl vom lua cu forţa, au spus ei scrâşnind din dinţi. De altminteri credem că Morgan şi veteranii săi sunt mai bine hrăniţi decât noi, fără care nu şi-ar păstra atât de bine puterile.

Pentru moment se ţineau de bârfeli. Ştiau că veteranii lui Morgan posedau nişte arme şi s-ar fi folosit de ele fără şovăială împotriva celor care ar fi încercat să pătrundă prin violenţă în peştera cu alimente.

Zilele treceau şi credincioşii tovarăşi ai lui Morgan au constatat că mai rămăseseră alimente pentru cel mult o săptămână. Odată epuizate şi acestea, nu mai rămânea să se bizuiască decât pe ceea ce oferea marea. Pe uscat se aflau doar păsări care cuibăreau printre stânci, dar cuiburile se goliseră de multă vreme, ouăle fiind adunate. Evident că în această situaţie, acum acestei insule pe care se aflau atâţia naufragiaţi i se acorda denumirea de Stânca Morţii. În timpul orelor ce au urmat, Morgan a căutat cu privirea ambarcaţia, care poate aducea ajutor. Însă nici un semn, nici o velă la vedere. În realitate, de ce probabilitate se temea? Barca şi cei ce se urcaseră în ea puteau să fi pierit în timpul ultimelor furtuni.

Dimineaţa Morgan a trimis după Rinaldo şi Castellan.

— Spuneţi oamenilor că începând din această zi nu se va putea distribui decât un sfert de livră de alimente pentru un om, le-a spus el cu obişnuitul său sânge rece. Lucrurile au ajuns la limita când trebuie să fie luată această măsură ca să ne mai prelungim existenţa vreo săptămână. Proviziile au ajuns la sfârşit, şi oricât de greu îmi vine, este nevoie ca oamenii să suporte această nouă privaţiune.

Castellan a încercat să protesteze, dar Morgan i-a aruncat o privire ciudată, destul de fulgerătoare, încât cuvintele au murit în gâtul pilotului.

Piraţii, noi am spus-o, erau la origine împărţiţi în două categorii. De acum înainte aveau să se afle făţiş răsculaţii din echipajul *Fecioarei Mărilor,* cu Rinaldo şi Castellan, şi de cealaltă parte, Morgan şi veteranii săi.

Cele două părţi se tratau deja aproape ca duşmani. Totuşi, Morgan rămăsese până atunci stăpân pe situaţie. Datorită energiei sale de fier, reuşise mereu să împiedice izbucnirea unei

răscoale făţişe.

Puţin după plecarea lui Rinaldo şi Castellan, după această ultimă comunicare Morgan a auzit un scandal pe stânci. Era echipajul *Fecioarei Mărilor* care primea cu strigăte sălbatice ştirea reducerii raţiilor. Rinaldo s-a întors imediat foarte enervat.

— Căpitane Morgan, a strigat el gâfâind. Oamenii sunt scoşi din minţi. Vor să ia cu asalt depozitul şi îndeosebi butoaiele cu rom. Ei m-au şi ameninţat, acuzându-mă că mă înţeleg cu tine.

— Te acuză că eşti de acord cu mine! Însă trebuie ca tu să ştii mai bine situaţia, i-a răspuns Morgan cu răceală. De altfel, nu le voi elibera nici alcool, nici alimente, în afară de raţia hotărâtă. Să vină. Îi voi primi.

Rinaldo, care în pofida greşelilor sale, mai avea încă sentimentul datoriei faţă de şef, a fost de acord cu spusele căpitanului Morgan, dar n-a încercat să înfrunte mânia oamenilor săi şi a rămas lângă el. Pe când Castellan, nu făcea decât să întărâte oamenii, stârnind o mare vâlvă în mijlocul răsculaţilor.

Gălăgia de pe stânci sporea tot mai mult.

— Nu vom putea să trăim cu o asemenea raţie, strigau piraţii scoşi din fire. Mai bine s-ar termina cât mai repede decât s-o lungim în chip mizerabil! Înainte de toate vrem rom pentru a ne uita suferinţele! Să fie scos romul, sau îl vom lua singuri!

Înaintea peşterii care închidea alimentele se aflau în picioare Morgan şi Rinaldo, care îşi pierduse în întregime capul. Veteranii erau adunaţi şi ei aici cu toţii. Morgan nu avea nevoie să le spună ceva. Aceşti viteji ştiau dinainte ce aveau de făcut. Îşi ţineau armele pregătite ca să respingă energic pe aceşti posedaţi, în caz de nevoie.

Şi precauţia era înţeleaptă, căci ei au alergat imediat spre stânci, aceşti turbaţi traşi la faţă, cu obrajii scofâlciţi, pe care furia îi făcea să pară nişte demoni. N-au coborât toţi. Câte unii, îndeosebi cei mai slăbiţi, au rămas pe înălţimi. Însă ceilalţi, o întreagă bandă de rătăciţi, înaintau ca să forţeze intrarea în grota cu alimente.

— Ne trebuie romul, nu încetau să urle. Romul, pentru a ne îneca mizeria! Daţi-ne rom, sau se va întâmpla o nenorocire!

Ultimele raţii

De această dată, Morgan nu şi-a dus mâna la spadă. S-a mulţumit să ridice un deget în semn de ordin şi imediat lăncile improvizate au luat poziţie de apărare în faţa răsculaţilor. Instinctiv, aceştia au dat înapoi. Câte unii totuşi şi-au scos cuţitele şi alţii învârteau securile, ca şi cum ar fi vrut să înceapă imediat lupta.

— De asta aţi venit aici? le-a strigat Morgan cu o voce vibrantă şi adâncă. Vreţi să deveniţi într-adevăr nişte pârliţi, să vă năuciţi în beţie, în loc să faceţi cinste renumelui vostru de viteji, de eroi ai mărilor?

— De ajuns cu vorbăria! Puţin ne pasă! Ne pândeşte moartea. Să vină cât poate mai repede, numai să avem mai înainte rom, pentru a ne schimba nefericirea în fericire! Dă-ne rom, sau vei suporta consecinţele!

Se părea că se pierduse măsura. Piraţii, cuprinşi de turbare, şi torturaţi de foame, au mai înaintat, hotărâţi să ia butoaiele cu rom pe care le ştiau în peşteră. Însă veteranii lui Morgan erau de neclintit la postul lor. Castelan se ţinea prudent mai în urmă, neîncetând să asmută oamenii, care deveneau tot mai îndrăzneţi. Doi din cei mai cutezători s-au repezit cu securile în mâini. Însă n-au ţinut seama de Morgan, înainte ca aceştia să se ferească, el ajunsese la doi paşi de ei.

Cu o vigoare de nerezistat, le-a smuls securile, pe care le-a aruncat printre stânci, şi împins de un impuls violent, i-a respins în aşa fel, încât cei doi oameni s-au răsturnat peste mai mulţi din camarazii lor.

— Nu veţi ajunge la butoaiele cu rom decât trecând peste corpurile noastre, le-a strigat Morgan cu o voce înfricoşătoare. Veniţi să le luaţi dacă puteţi. Însă vă spun, nu vă iau în serios şi îmi faceţi milă!

Limbajul şi atitudinea lui Morgan şi-au produs efectul. Răsculaţii au înţeles că tânărul căpitan avea aceeaşi putere de gigant şi că veteranii lui, în ciuda tuturor suferinţelor şi a provocărilor la revoltă, rămâneau nişte fideli de neclintit ai şefului lor. Câţiva piraţi izolaţi au încercat chiar să treacă peste ei. Însă cuţitele fixate la capătul parilor formau un meterez pe care nimeni nu-l putea străbate nepedepsit. Morgan câştigase o dată în plus. Cât timp avea să mai dureze? Era sigur că

asemenea scene se vor repeta. Aveau să se termine întotdeauna cu acelaşi rezultat?

Gloata de indisciplinaţi s-a retras mormăind şi a uitat pentru un timp dezamăgirea şi necazul căutând cochilii pe coastă.

Foamea ce-i îmboldea pe piraţi îi împingea în părţile cele mai inaccesibile ale insulei şi pe locurile cele mai prăpăstioase ale ţărmului, cu speranţa să găsească vreo poţiune încă neexplorată, cu o mai mare cantitate de moluşte şi fiinţe marine. Aceasta i-a făcut ca chiar a doua zi după atac să dea peste o peşteră. În ziua aceea Morgan a auzit din celălalt capăt al insulei nişte strigăte şi exclamaţii ce păreau de bucurie. El nu le-a acordat prea mare atenţie, închipuindu-şi că flămânziţii descoperise vreun banc mare de cochilii. Dacă ar fi văzut ceea ce găsiseră, s-ar fi grăbit, cu tot riscul, să intervină. Într-un loc de pe coastă, care nu fusese încă vizitat, printre sfărâmăturile de diferită natură aruncate de mare, ei descoperiseră ceea ce doreau atât: un butoi mic plin cu rom. Ce chilipir pentru aceste creiere aprinse şi stomacuri goale! A urmat o scenă înfricoşătoare. În lăcomia lor, piraţii se aruncau şi se îngrămădeau unii peste alţii. Fiecare voia să fie primul care să-şi înmoaie buzele în înţepătoarea licoare. Era o îmbulzeală de nedescris. În sfârşit Castellan s-a străduit să-i potolească pe pofticioşi şi să pună puţină ordine în această extravagantă confuzie.

— Fiţi de înţeles, le-a strigat acestor furioşi, scoateţi nişte strigăte de animale sălbatice. Dacă vă aude Morgan, va veni cu veteranii săi şi vă va lua romul. Încetaţi să strigaţi, sau veţi rămâne fără captura voastră.

Avertismentul şi-a produs efectul şi piraţii şi-au mai slăbit strigătele. Însă era un spectacol îngrozitor şi respingător să vezi ghemuiţi în jurul butoiului pe fiecare aşteptând nerăbdător partea sa, cu ochii inflamaţi de dorinţă, cu buzele umflate, blestemând, suspinând şi râgâind.

Butoiul a fost străpuns şi Castellan a împărţit el însuşi, în părţi egale, romul curat, pe care piraţii îl dădeau pe gât dintr-o înghiţitură. Efectul a fost imediat şi aşa cum l-a prezis Morgan. Aceste trupuri slăbite de foame nu puteau să suporte tăria alcoolului. Câte unii rămâneau întinşi şi nemişcaţi pe stâncă, cu ochii sticloşi, cu privirea holbată şi fixă. Însă cea mai mare parte s-au apucat să danseze şi să sară în toate părţile cu urlete şi cântece. Alţii se rugau în genunchi. Mai mulţi şi-au scos cuţitele şi deoarece braţele le erau destul de slabe, şi-au produs răni sângeroase.

Castellan făcea toate eforturile ca să potolească gălăgia şi să readucă pe oamenii săi la calm, conjurându-i să nu atragă atenţia lui Morgan. Piraţii crezuseră că vor goli repede până la fund micul butoi cu rom. Însă nu consumaseră decât o mică parte. Nu le-a trebuit însă prea mult pentru a se îmbăta şi a fi nebuni de legat.

Castellan, ajutat de câţiva mai în vârstă, sau mai rezistenţi, a pus butoiul de rom într-o crăpătură a stâncii.

— Vedeţi, camarazi, a spus el celorlalţi, am ascuns butoiul acolo. Când vom vrea rom, nu avem decât să venim ca să luăm o înghiţitură. Haide! Veniţi-vă un pic în fire!

Însă alcoolul producea acum un alt efect decât o îmbătare rapidă. Piraţii simţeau că îi chinuia tortura foamei, şi cu o asemenea intensitate, încât începeau să-şi arunce unul altuia priviri de fiară.

Castellan i-a observat şi l-au trecut fiorii. Căci cunoştea aceste priviri lacome de sânge. Nu încăpea nici o îndoială, foamea avea să-i facă pe aceşti furibunzi nişte canibali. Câţiva dintre ei, cei mai sălbatici, s-au apropiat de Castellan şi l-au tras la o parte.

— Noi am tras deja la sorţi o dată, a bâiguit unul dintre ei, în timp ce ochii îi străluceau în chip ciudat. Atunci când s-au ales cei care au plecat cu barca. Ei bine! Cred că va trebui să mai tragem o dată. Însă de această dată nu vom alege decât unul!

— În ce scop? a întrebat Castellan. În prada unei nelinişti înfricoşătoare.

— Trebuie să mâncăm ceva, a răspuns cu răceală omul, strângându-şi fălcile. Şi nu va fi ceva de-ale gurii ce poate să ne dea Morgan. Nu vom mai găsi deloc cochilii şi nu vom putea s-o ducem aşa mult timp. Va trebui deci să stabilim soarta aceluia care va servi de hrană celorlalţi camarazi. Iată deci ce am decis. Altfel ne vom pierde minţile înainte de vreme şi nu o vom mai duce-o mult!

Lui Castellan i s-a făcut pielea ca de găină. Îl încercau şi pe el chinurile foamei şi nu vedea nici o ieşire reală din starea de canibalism. N-a rămas mai puţin dezorientat şi cuprins de groază.

— Ascultaţi, le-a spus el deodată stăpânit de o inspiraţie subită. Asta ar fi o măsură nedibace. Mi-a venit o idee. A rămâne cât mai multă vreme cu toţii împreună, asta nu-i altceva decât o camaraderie bună. De altminteri, cel ce va fi destinat să moară se va grăbi să-i ceară protecţie lui Morgan. În sfârşit, ce hrană prăpădită, este cazul să o spunem, putem oferi noi toţi care

suntem aici! Nu suntem decât piele şi os!

— Atunci ai alt mijloc să ni-l propui? a întrebat omul, ai cărui ochi injectaţi de sânge aruncau priviri înfiorătoare.

— Cu siguranţă că am unul, a spus vioi pilotul. Un mijloc, care să nu-l atingă pe nici unul din noi, ce ne va permite să ne prelungim existenţa destul de multă vreme. Pe insulă nu există numai bărbaţi. Aţi uitat de spaniolele ce le-a adus Morgan, de femeile pe care a vrut să le salveze cu tot dinadinsul!

Prin ochii înfometaţilor au trecut sclipiri sinistre.

— Dar le apără Morgan, a mormăit unul dintre ei. Veghează permanent asupra acestor femei şi a tinerelor fete.

— Nu întotdeauna, a insinuat cu perfidie Castellan, a cărui faţă luase o expresie de ură. În tot cazul, am remarcat că spaniolele când sunt în căutarea de cochilii, se despart adesea, că rătăcesc izolate pe nisip şi printre stânci. Nu mai mult decât ieri, am observat pe una din acestea foarte departe de tovarăşele sale. Aş fi putut uşor s-o prind.

— De ce n-ai făcut-o? a întrebat un altul pe un ton posac. Insula este destul de mare. Noi am putea să ne potolim această foame îngrozitoare în vreun colţ singuratic, fără să-şi dea seama de asta Morgan. Şi chiar dacă, după toate, s-ar putea constata absenţa vreunei spaniole, cine ar da vina pe noi? Se poate presupune că a căzut în apă, sau crede că şi-a luat viaţa de bunăvoie. Vom şti bine să ne aranjăm lucrurile, în aşa fel încât nimeni să nu afle nimic!

— În acel moment eu eram singur. Şi singur, n-aş fi putut să-i vin de hac. Trebuie de procedat cu cea mai mare şiretenie. Unul dintre noi, din cei mai îndemânatici, să stea în ambuscadă şi să pândească când se izolează vreo spaniolă. La momentul potrivit, când nu-i de temut să fii observat, să fie surprinsă şi înainte de toate, să nu fie lăsată să ţipe. Acesta-i lucrul principal.

— Fii liniştit! a răspuns piratul, a cărui speranţă i-a deschis lăcomia luând o înfăţişare diabolică. Îmi voi face treaba ca lumea. O voi împiedica cum trebuie ca să nu strige. Cu condiţia ca voi să mă protejaţi, în aşa fel ca nici Morgan, nici veteranii săi să nu mă poată vedea.

Castellan a promis să contribuie la executarea planului ce-l sugerase, cu atât mai hotărât, cu cât se temea ca aceşti înfometaţi să nu termine prin a se arunca a se arunca asupra lui însuşi. În aer domnea o catastrofă. Sfatul lui Castellan i-a grăbit. La complot au luat parte vreo doisprezece oameni. Au jurat cu toţii, personal, să se conformeze instrucţiunilor pilotului. Oribila

treabă era hotărâtă şi li se părea firească. Aceşti tigri cu faţă omenească ardeau de dorinţa de a-şi sfâşia prada. În timp ce majoritatea echipajului mai dormea pe stânci, ameţiţi şi năuciţi de alcool, conjuraţii s-au sfătuit cum să-şi pună în aplicare proiectul. Pe la amiază s-a distribuit amărâta raţie, care le-a calmat mai puţin ca niciodată stomacurile arse de rom.

Castellan şi complicii săi au hotărât să aştepte apropierea serii, când spaniolele profitau de reflux pentru a porni la pescuitul cochiliilor.

Mai întâi aceşti oameni fioroşi s-au tupilat printre stânci. Când s-a lăsat soarele la orizont, şase dintre ei, printre care şi Castellan, au sărit cu băgare de seamă peste înălţimile insulei, urmaţi de alţi şase la o anumită distanţă, însărcinaţi să stea la pândă. El s-a îndreptat numaidecât spre locul de unde putea, fără a fi văzut, să supravegheze vecinătatea grotei cu alimente. Pentru că de obicei acolo se aflau Morgan cu fidelii săi. A văzut imediat că tânărul căpitan se întreţinea cu Rinaldo, care nu-l mai părăsea pe şef. Aici se găseau şi veteranii, din partea cărora nu era de temut nici o incomodare. Castelan a ţinut seama şi de alţii ce-i văzuse. Deasupra, conjuraţii înaintau pe furiş din stâncă în stâncă, până la un loc un de unde vedeau ţărmul de sub ei.

Acum marea nu mai lăsa în retragere decât un pescuit sărăcăcios. Atâţia oameni căutaseră aici în fiecare zi moluşte, crabi şi creveţi, încât cantitatea acestor vietăţi din vecinătatea insulei se redusese în mod considerabil. Castellan le-a văzut imediat pe spaniole ieşind din peştera lor şi căutând cu înfrigurare câte ceva de mâncat pe ţărmul pietros şi uscat. La început ele s-au ţinut împreună. Însă, întrucât nu găsiseră nimic în acel loc, şi-au întins puţin câte puţin mai departe cercetările pe ţărm şi au mers una într-o parte, altele într-alta.

— Priveşte un pic acolo! i-a spus Castellan unui om ce se afla lângă el, unul dintre cei mai cruzi din echipaj. Atenţie! O vezi bine pe aceea? Nu trebuie să o pierzi din vedere. Ea se îndepărtează mereu mai mult decât tovarăşele sale. De îndată ce va ocoli acea ieşitură pe care o observi, tovarăşele ei nu o vor mai putea s-o vadă. Este aceea pe care trebuie s-o capturăm. Pe aceea o vom sacrifica pentru binele tuturor.

Într-adevăr, această spaniolă se îndepărta tot mai mult de tovarăşele sale, în speranţa îndoielnică de a descoperi în altă parte un loc cu o recoltă mai abundentă. De sus, piraţii din ambuscadă o mâncau dinainte, din priviri, pe victimă şi se pregăteau s-o răpească, asigurându-se mereu că nu-i vedea

nimeni.

— A venit momentul! a şoptit Castellan. Ea este acum destul de îndepărtată de tovarăşele sale. Să fim foarte prevăzători! Mai ales să nu se întoarcă, altfel totul e pierdut! Iată că s-a aşezat pe vine şi caută printre pietre. Acesta-i momentul, sau niciodată!

De-acum, soarele se lăsase dincolo de orizont. Începea amurgul. Cei şase oameni i-au lăsat pe ceilalţi de pază şi s-au strecurat ca nişte pisici de-a lungul stâncilor până pe ţărm, între spaniola izolată şi celelalte tovarăşe ale ei aflate la mare distanţă.

Sărăcuţa nu bănuia defel că era pândită şi ameninţată de nişte canibali. Găsise câteva cochilii, nişte crustacei mici şi se gândea să se reîntoarcă. Luându-şi ceea ce adunase, şi negândindu-se la vreo primejdie, ea s-a apropiat de locul în care îşi aşteptau prada tigrii cu faţă omenească.

Într-o situaţie înspăimântătoare

Rosarita era aceea care se lăsase dusă atât de departe de tovarăşele sale. Frumosul ei chip era cuprins de îngrijorare. Cu toate acestea, trăsăturile sale minunate şi talia suplă nu purtau încă prea mult urmele lipsurilor suferite. Nu privea nici la stânga, nici la dreapta. Se simţea în deplină siguranţă ştiindu-se sub protecţia căpitanului Morgan. În momentul când se aplecase ca să treacă pe sub ieşindul stâncii, a văzut ceva mişcându-se printre pietre şi a scăpat un uşor strigăt de surprindere şi teamă. A făcut o mişcare instinctivă ca să se întoarcă şi să fugă. Însă era prea târziu. În faţa ei s-a ridicat o umbră înaltă şi înainte ca tânăra să fi avut vreme să se pună la adăpost, cineva i-a aruncat pe cap şi pe restul corpului o bucată mare de pânză de velă.

Rosarita a început să strige, însă strigătele îi erau înăbuşite de ţesătura deasă şi aspră. A mai simţit că în jurul acestui acoperemânt i s-a învârtea rapid o funie, în aşa fel încât s-o împiedice să-şi mişte braţele, apoi a fost ridicată şi dusă între stânci.

Rosarita era pe jumătate leşinată. Ultimul său gând, când groaza a făcut-o să-şi piardă aproape cunoştinţa, a fost că răpitorii săi voiau să-şi bată joc de ea. Nu avea nici cea mai mică idee despre destinul oribil ce-i era rezervat. Castellan şi camarazii săi au ajuns pe culmile insulei cu respiraţia tăiată, gâfâind cu povara lor. O aveţi? a întrebat cu voce răguşită unul din ceilalţi şase conspiratori care făcuseră pe santinelele sau pe pândarii.

— Da, da, s-a făcut! s-a grăbit să răspundă Castellan. Nimeni nu va afla vreodată ce se va întâmplat cu ea! Am luat toate măsurile de prevedere ca să nu lăsăm nici o urmă a dispariţiei ei. Dar unde este Morgan?

— Adineauri, i s-a răspuns, era încă pe acolo jos pe lângă grotă. Probabil că acum a intrat. Cu siguranţă că nu a văzut nimic. În tot cazul, trebuie s-o mâncăm cu orice preţ, pentru a ne prelungi existenţa. Ce importanţă are sacrificarea unei asemenea femei, aparţinând unui popor duşman, de vreme ce noi vom mai rămâne câtva timp în viaţă!

Rosarita a auzit această discuţie de sub pânza ce-i acoperea capul şi bustul. Ea a tresărit de spaimă când a înţeles oribila soartă ce-i era destinată. Aceşti oameni deveniseră antropofagi

şi ea trebuia să fie victima lor.

Cu toată grosimea acestei pânze de velă, strigătele şi gemetele sărmanei Rosarita ajungeau până la urechile răpitorilor săi.

— Toate ţipetele tale sunt nefolositoare, a spus scrâşnind din dinţi vampirul care o purta pe nefericită. N-avem ce face. Nu ne poţi împiedica… Luaţi-o repede de aici, camarazi! a continuat el. Avem o peşteră pe care am descoperit-o recent pe coasta sudică a insulei. Nimeni nu ne va căuta acolo. Şi ne vom face repede treaba, pentru a ne potoli cât mai repede foamea care ne hărţuieşte de atât amar de vreme.

Oamenii au sărit grăbiţi peste stânci, pe celălalt versant, şi au coborât spre locul de execuţie. La oarecare distanţă erau întinşi ceilalţi piraţi încă pe jumătate ameţiţi, năuci şi toropiţi de o beţie ce trecea cu greu.

Nefericita fată a fost depusă pe o stâncă şi acelaşi înverşunat care o adusese în spate, şi-a scos lungul său cuţit de matelot.

— Acum dă-i drumul! a spus cu o voce răguşită Castellan, ţine-o bine şi trage-i pânza de pe ea. Vai, foamea! Foamea! Am devenit nebun! Simt nevoia ca să urlu ca o fiară, fără să vreau!

Într-adevăr, nu mai era o fiinţă omenească: era o fiară cu ghearele pe pradă. S-a aplecat spre această fiinţă leşinată, gata să-i dea lovitura de moarte. În momentul când Castellan, cu o mână nervoasă, îndepărta pânza… lama strălucea deja în aer… şi se lăsa, când deodată o mână energică a prins braţul ucigaşului. Un strigăt… o zdruncinătură, şi monstrul s-a rostogolit la douăzeci de paşi pe stânca goală.

În acelaşi moment, o formidabilă lovitură de pumn l-a atins pe Castellan, care voia să se repeadă asupra salvatorului frumoasei leşinate. Acesta era Morgan, care se ivise chiar la timp, Morgan ai cărui ochi de vultur surprinsese du-te-vino suspect al piraţilor, care l-a dus la momentul precis spre locul unde se săvârşea sângeroasa faptă.

Castellan nu mai putea de furie. El a apucat o secure şi a aruncat-o spre Morgan. Aceasta a fluierat pe lângă capul căpitanului şi s-a izbit cu zgomot mare de stânci.

Morgan nu s-a obosit să-şi scoată sabia împotriva acestui trădător. Printr-o lovitură puternică de picior, l-a dat peste cap pe mizerabil, trimiţându-l ca pe un glonţ până pe brizanţi.

Morgan a rămas singur cu tânăra spaniolă pe care o scăpase. A aruncat o privire rapidă spre sărmana fată, care-şi recăpătase cunoştinţa şi tremura din tot corpul.

— Dumnezeule mare! a suspinat Rosarita, ca într-un vis. Ei m-au răpit!... Voiau să mă ucidă!

— Ştiu asta, a răspuns Morgan pe un ton grav. Însă fii fără teamă, te voi proteja. Dar ce văd acolo? Nişte oameni beţi! De unde au găsit cu ce să se îmbete?

În momentul când Morgan pronunţa aceste ultime cuvinte, piraţii înnebuniţi de tortura foamei şi de fumurile alcoolului, se strâmbau cuprinşi de convulsii, şi revenindu-şi, şi-au dat seama de situaţia lor. În acelaşi timp, monstrul care o adusese pe Rosarita, scos din fire, mai furios decât un lup care ţine în colţi carnea sfâşiată, le-a strigat:

— V-am adus ce să mâncaţi, camarazi. Mi-a luat-o şi nu pot să vă dau nimic. Să ne lase nouă victima! Ne este dator! S-o luăm cu forţa! Apucaţi-l pe Morgan! Să scăpăm de el, dacă se opune voinţei noastre!

Piraţii s-au ridicat. Rachiul îşi continua opera. Nu mai cunoşteau disciplina. Strigau cu toţii, urlau, se zbăteau ca nişte nebuni sau ca nişte fiare sălbatice furioase. Era un spectacol îngrozitor de văzut pe aceşti scoşi din fire în bandă, care-l ameninţau pe căpitanul Morgan cu toate armele ce le mai posedau încă.

Însă Morgan, fără a slăbi, fără a se retrage un pas, se ţinea în picioare la intrarea peşterii, având în spate pe nefericita Rosarita îngenuncheată. În faţa acestui atac, tânărul şef s-a hotărât să-şi tragă sabia din teacă.

— Cum aşa? Lucrurile au ajuns până aici, a strigat el pe un ton aproape dureros, încât acum trebuie să lupt împotriva propriilor mei oameni? În genunchi şi cereţi iertare, sau aţi uitat că voi m-aţi servit mai înainte cu fidelitate. Jos armele, sau mă tem că vă voi arăta cine sunt!

O parte din oameni s-au retras. Însă monstrul care o adusese pe Rosarita îi întărâta, strigându-le fără odihnă că Morgan era singurul care ar trebui îndepărtat. El venea şi se întorcea, ameninţând cu o secure în mână.

A făcut un gest ca să se arunce asupra lui Morgan. Însă tânărul căpitan era pregătit de apărare. Cu iuţeala fulgerului, greaua sabie a lovit căpăţâna ticălosului, despicându-i craniul.

— Aşa pedepseşte căpitanul Morgan, a strigat şeful cu o voce de tunet. La fel i se va întâmpla oricui nu se supune. Cine mai vrea totuşi să încerce să mă înfrunte. Încă un cuvânt şi, o ambiţie de a rezista şi voi ataca precum atac duşmanul!

Dar de această dată cuvintele nu au ajuns până la mintea

acestor oameni rătăciţi de recenta beţie şi de lunga lor foame. Adunaţi într-o grămadă strânsă înaintau încordaţi ca s-o înşface pe tânăra fată de sub protecţia şefului lor.

Răsculaţii, din ce în ce mai gălăgioşi şi mai ameninţători, strângeau cu fiecare clipă semicercul în care îl închideau pe căpitan. Unde te uitai nu se vedeau decât securi ridicate, toate îndreptate spre Morgan.

Părea pierdută orice speranţă. Desigur, Morgan s-ar fi bătut ca un leu, dar avea să cadă mai degrabă sau mai târziu. Zece securi ce fluturau aveau să zboare asupra capului său. Puterea lui herculeană nu rezista loviturii acestei arme înfricoşătoare, Părea sigur că-i sosise ceasul, când deodată de pe înaltul stâncilor a răsunat un strigăt mai puternic decât urletele răsculaţilor.

— Ho! Ho! Căpitane, o velă la vedere! Spre insulă se îndreaptă o corabie! O corabie!

Acest strigăt salvator a acţionat ca un farmec. Mâinile s-au lăsat în jos şi securile au căzut pe sol. Aceşti oameni, pe care i-ai fi luat o clipă mai înainte drept nişte fiare crude, şi-au întors cu toţii privirile spre mare. Da! Era chiar aşa, se apropia o corabie!

— „Foca”! a strigat cu patimă unul din piraţi. Este corabia noastră, căpitane Morgan!

Acest om, care adineauri urla ca un turbat, s-a aruncat la picioarele lui Morgan plângând ca un copil. Şi nu a fost singurul care a procedat astfel: toţi ceilalţi răsculaţi s-au prosternat în genunchi înaintea şefului lor.

— Iertare, căpitane, iertare! repetau ei. Am devenit nebuni. Ai milă de noi! Foamea ne-a scos din minţi. În luptele viitoare ne vom răscumpăra cu sângele greşeala.

O oră după aceasta, corabia salvatoare era în vecinătatea stâncii morţii. Bărcile împinse de forţa vâslelor au sosit, fiind primite cu aclamaţii entuziaste pe acest ţărm, pe care nu răsunaseră până atunci decât strigăte de disperare. Ambarcaţia trimisă de Morgan în căutarea ajutorului scăpase ca prin miracol de toate primejdiile. Ea a avut în sfârşit fericirea să întâlnească, după o navigaţie frământată, în timp ce oamenii micului echipaj era gata să moară de epuizare, una din corăbiile căpitanului de piraţi, care s-a grăbit cu toată forţa velelor spre insula fatală.

Morgan şi-a iertat oamenii. N-a crezut că trebuia să-i pedepsească cu asprime, cum ar fi făcut-o în toate alte ocazii. Actele lor de sălbăticie şi de revoltă aveau la origine foamea şi disperarea.

La câtva timp după aceasta, Morgan s-a ocupat cât a putut

mai bine de repatrierea nefericitelor spaniole în coloniile lor, la rudele lor neliniştite. Ele voiau să-i sărute mâinile şi i s-au aruncat la picioare. Dar mândrul căpitan s-a ferit. Privirea recunoscătoare şi înduioşată a frumoasei Rosarita a fost o răsplată suficientă pentru nobleţea sufletului său, pe care o arătase în aceste împrejurări înfricoşătoare.

Cât priveşte pe Rosarita Pinzon, ea nu avea să-l uite niciodată, până la ultima suflare, pe acest om generos şi mândru. N-a vrut să consimtă să se căsătorească vreodată cu un alt bărbat decât cel pe care începuse să-l iubească pe Stânca Morţii. Neputând să fie soţia lui Morgan, ea s-a retras într-o mănăstire liniştită, în timp ce marele erou al mărilor s-a reîmbarcat pe corabia sa, pentru a înfrunta noi şi periculoase aventuri.

Cuprins

NAUFRAGIU ÎN MAREA ANTILELOR